

[Socialministeren]

de for hele omlægningen af opgaver og byrdefordelingen mellem stat, amt og kommuner siden i midten af 1970'erne.

Manglende sammenfald medfører let et vist niveau af økonomisk uansvarlighed i udgiftsbeslutningerne med en heraf følgende tendens til overforbrug og spild af offentlige midler. Og det er der talrige eksempler på inden for alle udgiftsområder.

Forslaget må derfor afvises alene af den grund, at det indebærer en adskillelse af beslutningskompetencen og det økonomiske ansvar.

Forslaget vil også åbne mulighed for refusionstækning, idet det vil være vanskeligt at afgrænse, hvornår et behandlingsforløb er slut.

Et af hovedargumenterne for forslaget er, at stofmisbrugerne og dermed udgiften til behandling er skævt fordelt over landet og mellem kommunerne. Selv om stofmisbrugerne muligvis er væsentlig mere skævt fordelt end andre udgiftstunge typer af borgere, er det forhold, at kommunerne har forskellige byrder og forskellig evne til at finansiere udgifterne hertil ud fra beskatningsgrundlaget, ikke noget usædvanligt, men udgangspunktet for det system er tilskud og udligninger, der er udviklet.

Med henblik på at udligne forskelle i beskatningsgrundlag og udgiftsbehov er der således etableret et udlignings- og tilskudssystem, som på et objektivt grundlag overfører midler mellem kommunerne indbyrdes og mellem staten og kommunerne. Idet der også skal være et vist incitament for kommunerne til at øge beskatningsgrundlaget og mindske udgiftsbehovet, er udligningen ikke 100 pct., men den er dog ganske omfattende på området.

I udgiftsbehovsudligningen tages der hensyn til, at Københavns Kommune har en række særlige sociale problemer, om end antallet af stofmisbrugere med afvænningsbehov ikke indgår som et selvstændigt kriterium.

På denne baggrund, og især fordi forslaget indebærer en adskillelse af beslutningskompetence og økonomisk ansvar, må jeg altså afvise forslaget.

Jeg er imidlertid af den opfattelse, at der er behov for initiativer, der kan medvirke til at sikre, at amtskommunerne har mulighed for at opfylde deres behandlingsforpligtelser over for stofmisbrugerne.

Regeringen vil derfor i forbindelse med den kommende narkotikapolitiske redegørelse lægge op til en model, der med udgangspunkt i den nuværende finansieringsmodel kan medvirke til at sikre dette.

Else Marie Mortensen (S):

Den socialdemokratiske gruppe kan ikke støtte dette forslag. Vi mener, at den foreslåede omlægning til rent statslig finansiering vil være en rent spekulativ symptombehandling af det fremtrædende samfundsproblem, som afhængigheden af narkotika og andre euforiserende stoffer er.

Når jeg nævner, det er et samfundsproblem, mener jeg rent faktisk, at problemet skal løses af samfundet på linje med andre påtrængende opgaver.

Narkomanernes problemkompleks kan ansues som noget, der har med retspolitik at gøre, noget, der har med sundhedspolitik at gøre, og noget, der har med socialpolitik at gøre.

De fire beslutningsforslag fra nr. B 57 til B 60, som Fremskridtspartiet har fremsat i dag, illustrerer i virkeligheden ganske godt, hvor fatteret hele problemstillingen er.

Det er lykkedes at fremsætte forslag, der involverer sundhedsministeren, justitsministeren, socialministeren, og med det aktuelle forslag er man på grænsen til indenrigsministerens område.

Når vi taler om at stille tilbud til rådighed for narkomaner, er det Socialdemokratiets opfattelse, at den bedste vinkel ind i den problemstilling er den social- og sundhedspolitiske indgang.

Vi mener, at opgaveløsningerne og finansieringen af dem befinder sig det rigtige sted, nemlig så tæt på borgerne som muligt. At der så er svagheder, har behandlingen af beslutningsforslag nr. B 58 vist – der er for få pladser – det er noget, vi er enige med forlagsstillerne om, men det må vi ordne senere.

Hvis det viser sig, at vi stiller nogle krav, der opstår som følge af regeringens redegørelse og de beslutninger, vi måske tager som følge af den, og som viser sig at forvride billedet, må vi drøfte udligningsordningen igen.

At flytte hele pengeansvaret fra staten for en gruppe med helt særlige problemer vil blot virke yderligere stigmatiserende, stemplende. Det turde i øvrigt være en historisk kendsgerning, at ren statsfinansiering stempler.